

ANNIE LUCAS

Lys i Mørket.

EN FORTÆLLING
FRA DEN FRANSK-TYSKE KRIG
Fortsat.

Jeg tror, Kaptajn von Edelstein forstod fuldkommen vel Betydningen af min varme „Tak“, da jeg om Aftenen gav ham hans Bog tilbage. Min Fader spurgte mig naturligvis, hvad det var, og saa fortalte jeg ham alt. Han lyttede i fuldkommen Tavshed; men da jeg med en Stemme, der skjælv af Bevægelse, bad ham om ogsaa at tro paa den frie Naade og at modtage Jesus og Jesus alene som sin Frelser, stansede han mig med mere Kulde i sit Væsen, end han nogensinde havde vist mig.

„Tys, Leonie! det er nok. Det er maaske godt nok, at du — og ligesaa at Conrad von Edelstein indsuger disse Principper i eders Ungdom, medens Sindet endnu er friskt, Forstanden uvævet. Jeg tror, at de, der holder sig til dem, finder Trøst i dem under Sorgen. Jeg indrømmer, at det er ideelle Begreber og — for dem, som formaar i Enfoldighed at modtage dem — opløftende og trøstefulde. Men en Mand kan ikke gøre sit Liv til intet, kan ikke gaa tilbage til et Barns Fattæevne.

Tro, hvad du vil, mit Barn, naar det, som du siger, gør dig saa ubeskrivelig lykkelig. Men forlang ikke, at jeg skal kunne dele dine Meninger; om jeg endog kunde tro, at den Sandhed, jeg har arbejdet paa at søge i mit Liv, var at finde i Bibelen, vilde det være for sent nu. Tal ikke om dette mere.”

For et Øjeblik for der en Kuldegysen igennem mig; de kærlige Ord, jeg havde dvælet ved den Eftermiddag „I ville ikke komme til mig, for at I kunne have Livet,“ opsteg i mit Sind. Det var saa trist at tænke paa, at nogen skulde støde denne Kærlighed fra sig, — saa bittert, at min egen kære Fader skulde være blandt deres Tal! Men Tanken om det lyttende Øre og det medfølende Hjerter hist oppe trøstede mig. Jeg vilde sige det til Jesus. Han vilde visselig høre det og frelse min Fader, før det i Sandhed var „for sent.”

ELLEVTE KAPITEL

Solskin og Skygge.

Med Guldglans over Bjerg og Dal
Sin Straale Solen kaster,
Men endnu mens vi priser højt
Dens Skønhed, Skyen haster
At brede ud en Skygge sort,
Som jager Solens Guldglans bort.

Saaledes alle Ting forjaer,
Som kun tilhører Jorden;
Thi kun Guds Naades klare Sol
Er ej fordunklet vorden.
Den straalær klart i al sin Pragt
Og modstaar evig Mørkets Magt.

Jeg maa ikke dvæle for omstændelig ved hin lykkelige Uge. Alt bidrog den til at gøre den til en saadan. Mod Forventning kvikkede min Fader mærkverdigt op, kom endog ned igen og fik fat paa sin Pen nogle Timer hver Dag.

Vi havde ingen virkelig Gene af vore uindbudne Gæster. De kom aldrig, hvad der uden Tvivl skyldtes deres Kaptajns Ordre, udenfor de dem tilstaaede Dele af Huset, og de laa langt borte fra os. Som jeg har sagt, var det gamle Slot en stor og vidtløftig Bygning, og vi boede kun i en lille Del deraf. Barbe beklagede sig vistnok bittert over de forfærdelige Indgreb, de gjorde i Spisekammer og Kælder; men endog hun maatte indrømme, at de ikke var uopdragne, skønt deres Leben ofte i høj Grad krænkede henes Værdighed.

Hvad mig selv angik, var alt lyst ude og inde. Min første Morgens lykkelige Time i Haven gættede sig hver Dag. Jeg oplejede ikke længer usædvanlig, men gik lige hen til Terrassen, hvor Kaptajn von Edelstein altid ventede mig. Den ene Time blev til to og nogle Dage endog over det.

Paa den Tid havde han sin Frihed; men efter Frokost red han i Almindelighed bort i Spidsen for sine Mænd og kom ikke tilbage før sent om Aftenen. Denne blev altid tilbragt i Samtale med min Fader og mig; efter den første Aften lykkedes det ham altid at drage mig med ind i den. Heller ikke blev det Emne, som laa to af de tre tilstedeværende mest paa Hjerte, skyet. Da Kaptajn von Edelstein første Gang bragte det paa Bane, ryttede jeg. Men min Fader optog det ikke ilde, skønt han til min Sorg imødegik det med Ordskænderier, Fornuftsraasonementer og Sofisterier. Det var uden Tvivl godt for mig at lære, hvor fuldstændig Aandens Sværd kunde sønderbryde alle de Væben, der førtes defmod. Og intet andet blev benyttet i hin Strid.

Men Morgensamtalerne var mig mest dyrebar, og hver Dag var den lille Bibel i min Besiddelse til om Aftenen. Disse Morgentimer, tilbragte for en stor Del med at læse og Samtale om Guds Ord, førte os nærmere sammen end hele Aars almindeligt Bekendtskab.

Da jeg ikke var lænkebunden ved nogen af Etikettens Love — mit Liv havde været altfor afsondret og enkelt til, at jeg havde kunnet lære den Slags Ting at kende, — var jeg fuldkommen fri for alle Betæneligheder og Skrupler, og mit Hjerter aabnede sig som en Blomst for Duggen, for den herlige og forfriskende Indflydelse af Sympati og Venlighed og alt, hvad der giver Venkædet dets magiske Trylleri. Den eneste Sky var Uvisheden om, hvor snart det kunde ende.

Med den for lykkelige Mennesker ret almindelige Egenkærlighed tænkte jeg kun lidt paa mit Fædrelands Lidelser, undtagen naar min Ven fortalte mig en eller anden sørgelig Historie, som stod i Forbindelse dermed, eller naar jeg paa anden Maade blev gjort bekendt med det. Jeg levede i en sollys Drøm, vel vidende, at den sørgelige Opvaagnen snart maatte komme, men fast bestemt paa at sky Tanken derom. Jeg tror næppe, det var i stort mere end en Uge, at jeg levede i denne Drøm!

En Eftermiddag — en af hine klare, straalende, vidunderlige skønne Høstdage — stod jeg og lænede mig over den lille Port, som fra Haven førte til en Fodsti, der først snoede sig gennem en lille Planteskole og derpaa op ad en stejl Opstigning til selve Toppen af Colline Rouge, hvorfra man nød en herlig Udsigt.

Det var en af mine Yndlingsture; men i flere Maaneder havde jeg ikke kunnet fjerne mig saa langt fra Huset baade for min Faders Skyld og paa Grund af Landets usikre Tilstand.

Men hin Eftermiddag følte jeg en næsten umodstaaelig Længsel efter at indaaende den friske oplivende Luft paa Bjergets Top og at se Landskabet i dets glimrende Høstdragt. Jeg kendte saa godt den Pragt, hvori det maatte være smykket, belyst som det var af en saadan Solskraa Straaler, som nu dalede paa den dyblaa Himmel, og var fuld af snehvide Skymasser, smukke at se men — det vidste jeg altfor vel — Forbandede en snarlig Vejforandring. Hvis jeg ikke op nu, vilde jeg gaa Glip af det Syn for det — maaske for bestandigt! Kaptajn von Edelstein havde taget hele Troppen bort med sig om Morgenens, saa jeg var vis paa ikke at møde Soldater. Et Øjeblik Nølen — og jeg var i Færd med at stige hørtig op ad den klippefulde Sti med en glad Følelse af Frihed, maaske med et ganske lille Anstrøg af spændt Forventning ved Tanken om mulig Fare.

Tve Minutters ivrig Opstigning bragte mig til Toppen med bankende Hjerter og Kinder, der brændte af Anstrængelser.

Det var imidlertid Umagen værd. Aldrig havde jeg set det gamle, velkendte Landskab mere straalende skønt.

I Baggrunden og paa begge Sider strakte Bjergene sig, Række efter Række, nogle solbelyste, andre i Skygge, efterhaanden som Skyerne begyndte at samle sig i Vest, farvede med forskellige Schatteringer af graet, purpurrødt, blaat, grønt, alt efter de forskellige Belysninger, som faldt paa dem. Til venstre, halvt skjult i de mangefarvede Skove, laa den lille Landsby Dreey, over hvilken Chateau Maurences graa Taarne og solbeskinde Vinduer havede sig.

Dette Parti betragtede jeg først; derpaa vendte jeg mig til det vidtstrakte Landskab foran mig. Den blaa Luft var saa klar, at i lang Afstand tegnede enhver Genstand sig med en forunderlig Tydelighed — altfor stor, derværrer; først fæstede mine Øjne sig blot ved den vidtstrakte Slette, som begrænsedes af en fjern Bjergryg; men da de gradvis havde vundet sig til det Syn og lidt efter lidt begyndte at skelne de enkelte Genstande, fordunkledes det herlige Syn, — Naturens Skønhed var skæmmet af Krigens Ødelæggelse. Rige Skove, solbelyste Marker, glitrende Vande, en straalende Himmel, — alt saa smukt at se paa, smukkere, forekom det mig; end nogensinde før, men nu midt under deres Skønhed hellig mærkede af Ødelæggelsens Haand.

Efter det første Blik henover den brede Dal søgte mit Øje instinktmæssigt et velkendt og kært Punkt i Landskabet, der hvor den smukke Landsby Arlecourt laa paa de skraa Bredder af en bugtet Elv og med sine små Huse, der kiggede frem mellem, rige Masser af tykt Løvværk, dannede et henrivende Billede paa landlig Skønhed og Fred. Jeg søgte det og fandt — en Hob sorte Ruiner.

Mit Hjerter stod stille, og mine Knæ svigtede mig. Som i Blinde slæbte jeg mig nogle Skridt tilbage og sank ned paa en stor Sten foran de hemsuldrede Rester af en Mur, der havde hørt til den gamle Borg, i Nærheden af hvilken jeg stod. Alt styrtede ind paa mig: Elendigheden, Ødelæggelsen, Angsten — Krigens frygtelige Kendetegn. Dette var det første, jeg saa af dens grusomme Fodspor. Og jeg havde været saa lykkelig.

Det varede længe, før jeg kunde se op igen. Da jeg gjorde det, førte et stærkt Vindstød en dyb, dump, brusende Lyd med sig, som fik mig til at gyse. Langt borte saa jeg lange Rækker af Soldater skride langsomt frem. Mine Øjne, der var blevet skærpede ved Anstrængelsen, opdagede ogsaa andre Spor af nylig stedfunde Kampe: omstyrte Træer, Askehobe, døde Heste, ødelagte Broer — og nu og da hint frygtelig Drøn i det fjerne! Paa et Sted saa jeg sorte Røgskyer stige til Vejrs. Hvilke rædsomme og gruopvækkende Scener var der vel gaet for sig der?

En dyb Forsagthed lagde sig over min Sjæl, nedens jeg stirrede frem for mig. Og som for at forgyde mit Hjertes Rædsel og Gysen spredte de store Skymasser, der langsomt havde trukket sig sammen i Vest, sig over Solen og kastede deres tunge Skygger som et Ligklæde over Jorden. Vinden, der altid var stærk paa dette højtliggende Sted, var taget til og susede nu henover mig med stor Hefthighed — med denne sukkelige, klagende, hvinende Lyd, som er Forbud paa kommende Vejforandring. Men det lød dengang for mine Øren som Nationens Klageraab over ødelagte Hjem og knuste Hjerter — som Dødsengelens Gravsang over blodige Valpladser. Og jeg havde været saa lykkelig!

Atter og atter kom den Tanke tilbage. Sandt

nok, jeg kunde intet gøre, men jeg kunde føle Medlidenhed og Sympathi. Ak, jeg skulde snart faa Anledning dertil — meget snart.

Det begyndte at blive koldt, men jeg rørte mig ikke. En Sten, der rullede ned mellem Ruinerne bag ved mig fik mig til at fare op i Skræk, og denne forøgedes endnu mere, da jeg hørte Fodtrin og opdagede et Glimt af en blaa Uniform gennem et Skydehul i den gamle Mur, foran hvilken jeg stod.

Stor var min Lettelse, da Kaptajn von Edelsteins Skikkelse kom til Syn. „Aa, er det Dem!“ udbrød jeg.

„Ja, det er mig,“ sagde han smilende; „jeg havde nok nær forskrækket Dem. Men Frøken Leonie,“ vedblev han meget alvorlig, „hvorfør er De her alene og saa langt fra Hjemmet? Det er ikke klogt — ikke sikkert! Undskyld mig, men De maa ikke gøre det oftere!”

„Jeg faar vist heller ikke Lyst til at gøre det mere,“ sagde jeg med bitter Smerte; „se der!“ jeg pegede paa den afbrændte Landsby. „Og hør, det er frygteligt, forfærdeligt!”

Han svarede ikke, men jeg vidste, hvad han følte med Hensyn til disse Ting, og vedblev: „Jeg kunde ikke modstaa min Lyst til at gaa herhen i Eftermiddag. Jeg har ønsket dette Sted saa højt og længtes efter at se det endnu en Gang i dets gamle Høstdragt, og — og — jeg er ikke bedrøvet, jeg gjorde det. Aa, Kaptajn von Edelstein, for alt, hvad De har fortalt mig, — for mig selv klargjort saa meget af den Virkelighed før nu! Jeg er virkelig paa selve Tærskelen til at gøre det, som hine Askehobe fortæller om! Aa, jeg har været saa tankeløs — saa egenkærlig!”

„Nej, kære Frøken Leonie, hverken tankeløs eller egenkærlig. De har ikke, som De selv siger, før nu indset Krigens Rædsler. Gud give, De aldrig maa se dem paa nærmere Hold! Naar Gud skænker os Solskin, gør vi vel i at nyde det, — det er i Sandhed Hans Solskin og Hans Gave; det vil kun styrke os i den kommende Storm, — og Deres Glæde har været fra Ham. Nu, da Han har vist Dem Lidelsen, vil han ogsaa skænke Dem Medfølelsen. Men husk, i Solskin og Skygge er det altid Deres Privilegium og Ret at maatte fryde og glæde Dem i Ham.”

Men medens han talte, følte jeg, at min Glæde ikke havde været udelukkende aandelig.

„Men,“ sagde jeg, „hvorledes kan Gud lade saadanne Ting ske?”

„Skulde ikke al Jordens Dommer gøre, hvad der er Ret?” var Svaret. „Gud er retfærdig, Gud er Kærlighed.”

„Jeg ser Retfærdigheden. Menneskene synder; farer vild, synder og glemmer Ham, og det er retfærdigt, at De føler hans Vredes Ris; men, hvor er Kærligheden? Mange, der lider saaledes, er uskyldige og hjælpeløse Børn, og nogle maa dog være af hans Egne, — jeg kan ikke forstaa det. Dog, at Han er Kærlighed, ved jeg, tror jeg, føler jeg!”

Der opstod en Pavse; derpaa sagde Kaptajn von Edelstein rolig: „Se op, Frøken.”

Jeg gjorde det, først saa jeg paa Himlen, saa spørgende paa ham.

„Se paa de Skyer der.”

Jeg gjorde det. Store, mørke, tunge Skymasser af forskellig Form og Farve, men alle med mere eller mindre blygraa og sorte Skygger, bandede sig sammen og udbredte sig ovenover og foran os. En bleg, klar Stribe, betegnede Horizonten i Vest, og Stormskyernes Kanter var skarpt afgrænsede overalt, og glimrende oplyste af den nedgaaende Sols Straaler; paa nogle Steder var Straaleglansen ligefrem blændende — overalt ren og sølvklar — og frembragte en overordentlig smuk og iøjnefaldende Kontrast.

„Det er storartet — det er bedaaende smukt!” sagde jeg efter i nogen Tid at have betragtet det skønne Syn. Min Ledsager tav en Stund; derpaa sagde han:

„Men De forstaaer ikke, hvad det har med Deres Spørgsmaal at gøre?”

„Nej, det gør jeg ikke.”

„Gode, prøv at beskrive disse Skyer. Naar De ser op paa dem fra Jorden, hvordan ser de da ud?”

„Som Dunkelhed, Forvirring og Mørke, ikke sandt?”

„Men hvorledes ser de ud ovenfra — paa den anden Side?”

„Aa, nu forstaaer jeg det — lutter Klarhed foroven, lutter Mørke forneden.”

„Nu tror jeg, De har opfattet min Tanke. Ja, naar vi ser opad fra Jorden, ser vi kun den mørke Side, — naar vi ser nedad fra Himlen, skal vi kun se den lyse. Guds Handlinger er ofte fog vort Syn lig hine tykke Stormskyer — mørke, hemmelighedsfulde og uigennemtrængelige; intet jordisk Lys kan trænge igennem, ingen menneskelig Visdom forstaa dem, men bag Mørket er der et straalende Lyshav, som vore Øjne ikke kunne taale at skue nu, — kun Troen skimter lidt deraf og ved, der er en altid ufordunklet Sol bagved. Hvad vi ikke ved nu, skal vi faa at vide engang.

Og med Hensyn til vort nuværende Liv har vi den Forjættelse: „Se, jeg er med Eder alle Dage,“ og „Alle Ting tjener dem til Gode, som elsker Gud.” Spørg ikke om hvorfor og hvorledes det tilkommer ikke Dem — os. Stol paa Ham; Han er Sandhed. Følg Ham; Han er Kærlighed.”

„Ja, nu ser jeg det; vi maa ikke forlange at forstaa Guds Vejre, — vi maa vente, til vi er over Skyerne, hinsides Graven.”

Fortsættes.

Bøger til Julen.

SE PAA JESUS. Tanker og Suk ved Naadestolen. Smaa-stykker til hver Dag i en Maaned. Indb. 25c.

Luthers kristelige Betragtninger

til hver Dag i Aaret. Udvalgte Steder af hans samlede Skrifter. Oversat af Past. H. P. Møller. 437 Sider. Shirtingsbind med Titel i Guld. Pris \$1.

Fire Veninder.

Fortælling for unge Piger af Pansy. 267 Sider. Solidt indbunden. Pris 80 Cents.

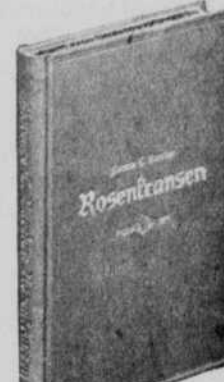

Roxy.

Fortælling fra Pioneertiden i Indiana. Af Edw. Eggleston. 244 Sider. Shirting. Pris \$1.

Rosenkransen.

Kristelig Fortælling fra England, af Florence Barclay, i autoriseret Oversættelse ved Past. N. P. Madsen. 356 Sider. Smukt indb. i presset Shirting med blindtrykt Ramme og Titel i Guld. En god og passende Gavebog baade for unge og ældre. Pris \$1.

Fra stille Vande og Historien om en Drengs Villie.

Af Leopold Budde. 272 Sider. Solidt Shirtingsbind 80 Cents.

Titus, en Korsets Fælle.

Af Florence M. Kingsley. Fortælling fra Jesu Tid. 250 Sider. Indbunden Pris 80 Cts.

Den trofaste Forjætter.

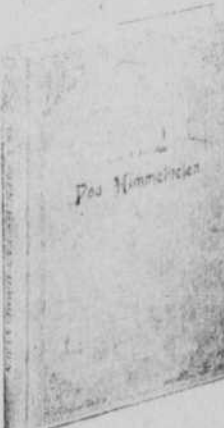
Korte Betragtninger til hver Dag i Maaned af D. R. McDuff. Smukt Shirtingsbind med Guldtryk. Pris 30 Cents.

Paa Himmelvejen.

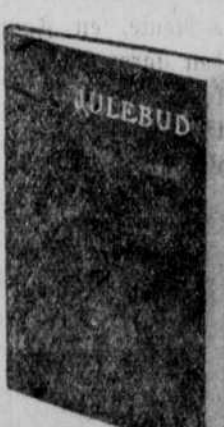
Fortælling af Mrs. E. Prentiss, oversat af „Ellen.” I Form af Dagbogsoptegnelser skildres her paa en yderst fængslende og tillige opbyggelig Maade en kristen Kvindes Liv og Færd saavel som hendes aandelige Udvikling fra 16 Aars Alderen indtil henimod Livets Aften, som hun med glad Forvisning ser i Møde som Afslutningen paa et ofte besværligt men dog lykkeligt Jordeliv i Samfund med Gud og Begyndelsen paa det evige Liv i Lys og Salighed hos Gud.

Bogen er paa 352 Sider og er indbundet i smukt og stærkt Helshirtingsbind med Guldtryk. Pris \$1.

JULEBUD til Unge og Gamle.

Julebog for Hjemmene, 143 Sider almindelig Bogformat. Indbundet i smukt og solidt Shirtingsbind med passende Forsiringer og Titel i Guld. Indholder en opbyggelig Betragtning, et Par Digte og et Antal korte og længere Julefortællinger. Bogen egner sig udmærket som Julegave. Pris 50 Cents.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
BLAIR, NEBR.